

Hồi 375

Tiên Môn kiếm quyết

Yến Phi thấy xác con ngựa thứ năm chết vì kiệt sức thì biết mình có thể đuổi kịp Mộ Dung Bảo trong nửa canh giờ nữa, giúp Thác Bạt Khuê hoàn thành tâm nguyện.

Lúc bọn chàng phát động tấn công, Mộ Dung Bảo đứng ở đỉnh dốc, từ trên cao nhìn từ địch Thác Bạt Khuê hủy diệt quân viễn chinh của mình, cảm giác khi ấy hẳn là vô cùng khó chấp nhận,

Mộ Dung Bảo trước nay chưa từng bại trận, cứ ngỡ rằng mình mãi mãi bất bại, chính tâm trạng đó là nguyên nhân sâu xa của lần thất bại này. Nếu không phải hắn ở chỗ cao có thể nắm được tình hình toàn cảnh chiến trường, lần này tuyệt đối khó thể đột vây đào tẩu. Có điều nói thì nói vậy, nhưng những kẻ có thể theo Mộ Dung Bảo đào sinh chắc cũng không quá mười người.

Thác Bạt Khuê suy nghĩ chu mật, đoán được Mộ Dung Bảo sẽ lưu lại trên đỉnh Tham Hợp pha không chế đại cục, lại biết rõ võ công của hắn được Mộ Dung Thùy chân truyền, thêm vào thủ hạ liều chết bảo hộ nên rất có khả năng sẽ mở được một con đường máu mà đột phá trùng vây, vì vậy đã giao trọng nhiệm giết tên tiểu tử này cho Yến Phi chàng.

Yến Phi ngấm ngầm cảm thấy Thác Bạt Khuê có ý tách mình ra khỏi chiến trường, để chàng không nhìn thấy y đồ sát địch nhân.

Thác Bạt Khuê sẽ xử lý những người nhảy xuống hồ thế nào? Chắc chắn đám người này rồi cũng sẽ bị bắt lại mà thôi, ý nghĩ này khiến Yến Phi không khỏi gai gai người.

Vừa suy nghĩ, nhưng tốc độ của chàng không hề giảm sút, quang cảnh hai bên không ngừng lùi dần về phía sau, thảo nguyên mênh mông trong cơn gió lạnh vù vù trông tựa như đang dấy lên những đợt sóng màu xanh cuộn cuộn.

Đúng lúc ấy, phía trước xuất hiện một đại hán thể hình khôi vĩ, tả thủ cầm thuẫn, hữu thủ cầm thương đứng sừng sững như thương thiên cổ thụ, phong tỏa mất đường tiến lên phía trước của chàng.

Đại hán ngựa mặt cười dài nói: "Người đến có phải Biên Hoang đệ nhất cao thủ Yến Phi? Bản nhân Sử Cừ Ni Quy, xin được lãnh giáo Yến huynh!".

Yến Phi thâm thở dài, biết không giết kẻ này thì đừng hòng truy sát được Mộ Dung Bảo.

Nếu đổi lại là lúc khác, chàng tuyệt đối không hạ sát thủ với những trung thần vì liều mình hộ chủ mà gạt hết sinh tử vinh nhục của bản thân sang một bên như gã, nhưng trên chiến trường, căn bản chàng không thể lựa chọn.

Yến Phi dừng lại cách đối phương chừng trăm bộ.

Đại hán rống lên một tiếng, sải chân chạy tới, mỗi bước của gã thảo nguyên cơ hồ như rung lên bần bật, có thể thấy khí lực của kẻ này mạnh mẽ nhường nào, quyết tâm coi cái chết nhẹ tựa lông hồng mạnh mẽ nhường nào, càng chứng tỏ rằng gã là cao thủ đủ tư cách quyết chiến với chàng một trận.

Điệp Luyến Hoa của Yến Phi rời vỏ.

oOo

Trời vừa hừng sáng Lưu Dụ đã đến trang viên bí mật gặp mặt Tư Mã Nguyên Hiến, gã hẹn hẳn ra đây từ tối qua để trao đổi tin tức.

Mọi người đều đồng ý trước khi giết chết Can Quy, song phương vẫn bí mật liên hệ để tránh chuyện phối hợp không ăn ý mà lỡ mất thời cơ.

Tư Mã Nguyên Hiến thần tình hưng phấn nói trước: "Cha ta đáp ứng rồi, Trần công công sẽ trợ lực giúp các vị thu thập Can Quy".

Lưu Dụ cười khổ nói: "Chúng ta đã lầm, Can Quy không ẩn thân trong tiệm gạo đó".

Nói đoạn gã liền kể lại toàn bộ tình hình tối qua cho Tư Mã Nguyên Hiến nghe.

Tư Mã Nguyên Hiến nghe xong liền gật đầu nói: "Cha ta nghi ngờ quả không sai, người bảo Trần công công có nói, kẻ này cực kỳ tinh minh cẩn mật, theo lý hẳn tuyệt đối không tiếp xúc với Tô Danh Vọng cho kẻ khác có đầu mối mà lần theo, mà sẽ lưu lại trên thuyền, muốn đánh muốn chạy cũng đều tiện lợi hơn nhiều".

Lưu Dụ thâm nhủ cái này gọi là kẻ ngoài cuộc sáng, người trong cuộc tối, đồng thời cũng biết Tư Mã Đạo Tử tài trí lão luyện hơn người, nghĩ lại mấy lần gã thoát khỏi độc thủ của y, quả thật cũng có mấy phần may mắn.

Tư Mã Nguyên Hiễn lại chau mày nói: “Lư Tuần đến Kiến Khang làm gì? Nếu có thể giết chết hắn thì thu hoạch lần này lại càng lớn hơn”.

Lưu Dụ không dám cho hắn biết rất có thể Lư Tuần đến Kiến Khang này là để đối phó mình, chỉ nói: “Muốn giết Lư Tuần có lẽ dễ hơn đối phó Can Quy một chút, vì rất có thể Lư Tuần đang ẩn thân trong tiệm gạo đó”.

Tư Mã Nguyên Hiễn ngạc nhiên thốt: “Tô Danh Vọng không phải người của Hoàn Huyền à? Sao tự dung lại có quan hệ với Lư Tuần?”.

Lưu Dụ thầm nhủ bất luận có thể giết chết Can Quy hoặc Lư Tuần hay không, Tô Danh Vọng cũng xong đời rồi, thậm chí còn liên lụy đến cả thê nhi huynh đệ nữa. Tư Mã Đạo Tử tâm lang thủ lạt, tuyệt đối không đời nào để cho gã sống tiếp.

Nghĩ đoạn bèn nói: “Có Cô Thiên Thu đương nhiên cũng có thể có Tô Danh Vọng, bề ngoài thì Tô Danh Vọng có vẻ như đi lại cả hai bên, nhưng bên trong rất có thể là giáo đồ cuồng nhiệt của Thiên Sư giáo, vì tư tưởng tôn giáo mà bất chấp sinh tử cá nhân.

Tư Mã Nguyên Hiễn song mục rục rịch hiện sát cơ, hừ lạnh nói: “Vậy cứ y theo chủ ý của Lưu huynh đi! Bất toàn gia Tô Danh Vọng lại còn sợ gã không ngoan ngoãn hợp tác hay sao?”.

Lưu Dụ trầm ngâm nói: “Đây là cách trong lúc không còn cách nào khác. Chưa đến phút cuối cùng thì không nên dùng đến”.

Tư Mã Nguyên Hiễn hưng phấn nói: “Lưu huynh có đề nghị gì hay hơn sao? Sao Đồ đương gia không cùng đến đây vậy?”.

Lưu Dụ biết hắn có hảo cảm với Đồ Phụng Tam hơn, vì chẳng những họ Đồ có thâm cừu đại hận với Hoàn Huyền, mà còn hiểu rất rõ hư thực của Hoàn Huyền, hơn nữa lại không có áp lực chân mệnh thiên tử uy hiếp ỷ, bèn cười cười đáp: “Y phải phát tín hiệu về Biên Hoang Tập, nhờ các huynh đệ Hoang nhân đến Kiến Khang giúp sức”.

Tư Mã Nguyên Hiễn mừng rỡ nói: “Vậy thì tốt quá rồi”.

Lưu Dụ thấy Tư Mã Nguyên Hiễn bộc lộ tâm tính thiếu niên, ác cảm đối với hắn không khỏi giảm đi mấy phần, mỉm cười nói: “Ta chỉ hy vọng có đủ nhân thủ đối phó Thiên Sư quân, hoàn toàn không liên quan gì đến tình thế trước mắt cả”.

Hai mắt Tư Mã Nguyên Hiễn ánh lên tia hy vọng hỏi: “Yến Phi có đến trợ giúp không? Cha ta cũng muốn Yến Phi đến, chỉ có hắn mới thu phục được Tôn Ân thôi”.

Lưu Dụ gật đầu: “Nếu Yến Phi có thể phân thân thì nhất định hắn sẽ tới”. Trong lòng lại thầm nhủ, vì Tạ Đạo Uẩn, Yến Phi không thể không đến Kiến Khang được.

Rồi lại nói tiếp: “Nếu Can Quy và Lư Tuần chúng ta chỉ có thể chọn một trong hai, công tử sẽ chọn giết kẻ nào?”.

Tư Mã Nguyên Hiến chau mày lại: “Lư huynh chỉ dự định giết một tên thôi sao?”.

Lư Dụ mỉm cười: “Nếu có thể làm được thì đương nhiên xử lý cả hai tên là tốt nhất, có điều chúng ta cần phải xác định rõ giữa hai kẻ này, kẻ nào cần kíp hạ sát hơn trước, thì đến lúc có chuyện mới không để lỡ thời cơ, dẫn đến dở dang lỡ làng cả hai”.

Tư Mã Nguyên Hiến trầm ngâm giây lát, rồi ưu tư nói: “Chết một tên Can Quy, đối với Hoàn Huyền mà nói thì chỉ là mất đi một viên đại tướng, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến uy vọng của y hết. Nhưng Lư Tuần là truyền nhân của Tôn Ân, uy vọng trong Thiền Sư quân chỉ kém có họ Tôn, còn cao hơn cả Từ Đạo Phúc, nếu hắn bị bắt giết tại Kiến Khang sẽ gây nên một đả kích nặng nề với Thiền Sư giáo, càng ảnh hưởng trực tiếp đến hình tượng của Tôn Ân trong lòng các tín đồ”.

Lư Dụ gật đầu đồng ý: “Công tử nói đúng lắm! Con bà nó! Nếu Tôn Ân có pháp lực thông thần mà cả đồ đệ của mình cũng không bảo vệ nổi, thì dựa vào cái gì mà ngồi ngôi Thiền Sư? Ha ha! Nghĩ thử xem! Lúc đại quân viên chinh lên đường, chúng ta treo cái đầu thối của Lư Tuần lên trước Ngọ môn, thì còn hiệu quả hơn mấy lời khích động quân tâm mẹ gì gấp bội”.

Những lời thô lỗ này còn lợi hại hơn vỗ mông ngựa một trăm lần, Tư Mã Nguyên Hiến lập tức hưng phấn nói: “Quyết định như vậy đi, chúng ta lấy Lư Tuần làm mục tiêu hàng đầu, giết Can Quy và Nhậm yêu nữ tạm để lại phía sau”.

Lư Dụ cố ý làm hấn cao hứng để dễ nói chuyện, lúc này liền thừa cơ nói: “Đối phó Lư Tuần, cần phải tập trung hết cao thủ, ta muốn nhờ Tống Bi Phong giúp sức, nhưng lại sợ công tử khó chịu trong lòng, vì vậy mới muốn hỏi ý kiến công tử trước, nếu công tử không đồng ý...”.

Tư Mã Nguyên Hiến lập tức ngắt lời gã: “Đại cục làm trọng, chuyện nhỏ trước đây nhắc lại làm gì! Ôi! Kỳ Thiên Thiên! Có những chuyện ta thật không muốn nghĩ đến nữa, chuyện này huynh cứ quyết định đi!”.

Kế đó lại chậm rãi nói: “Cha ta muốn gặp huynh, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn rồi, Lư huynh đi cùng ta một chuyến nhé!”.

Lư Dụ không kịp đề phòng, suýt chút nữa thì buột miệng từ chối. Cũng may gã phát giác ra lúc Tư Mã Nguyên Hiến “mời” mình, thần tình có chút gì đó rất dị dạng, từ đó đoán được Tư Mã Nguyên Hiến đang thừa lệnh phụ thân thăm dò bản thân, xem Lư Dụ gã có

phản ứng gì, nên nào dám do dự, ra về hân hoan nói ngay: “Ta cũng đang muốn đến thỉnh an Lang Nha vương đây, nhưng chỉ e quý nhân nhiều việc nên không dám làm phiền, chúng ta lập tức đi thôi!”.

Nói như vậy nhưng trong lòng gã cũng thầm kêu khổ, giờ mạng của gã đang nằm trong tay Tư Mã Đạo Tử, chỉ cần lão tặc này muốn giết gã, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi gã đến gặp mặt rồi dón vào tử địa. Một Trần công công đã vô cùng khó đối phó rồi, huống hồ còn có Tư Mã Đạo Tử đứng hàng thứ hai trong Cửu Phẩm cao thủ, và các cao thủ trong Lang Nha vương phủ nữa.

Tư Mã Nguyên Hiến nghe gã trả lời vậy, thần thái lập tức thư thái hẳn, tựa như vừa mới trút được gánh nặng đi vậy: “Chúng ta đi!”.

Hai người lên chiếc xe ngựa gần đó, hai mươi thân binh tùy hành của Tư Mã Nguyên Hiến hộ vệ trước sau, nhằm hướng Lang Nha vương phủ thẳng tiến.

Trong xe ngựa, Tư Mã Nguyên Hiến hỏi Lưu Dụ: “Đêm đó Nhậm yêu nữ rốt cuộc gặp ai vậy?”.

Lưu Dụ nói: “Ta cũng muốn có người cho ta biết chuyện này”.

Thấy thần sắc thất vọng trên nét mặt Tư Mã Nguyên Hiến, Lưu Dụ thầm nhủ mình không thể tùy tiện một câu làm hấn cụt hứng như vậy được, bèn nói tiếp: “Trước tiên, Can Quy không những biết rõ Nhậm yêu nữ đi gặp kẻ nào, mà còn hiểu được người này tuyệt đối không dễ gặp, vì vậy mới không nhin được mà lên tiếng hỏi han. Còn Nhậm yêu nữ thì gặp được người đó, cảm thấy tự hào nên mới trả lời ‘May không nhục mệnh’. Nhậm yêu nữ đương nhiên là đại diện cho Hoàn Huyền đi gặp kẻ kia nói chuyện, người có thể khiến Hoàn Huyền phái mật sứ đi nói chuyện ở Kiến Khang này khẳng định không nhiều. Vậy rốt cuộc kẻ ấy là ai, chắc công tử có cách tra ra chứ?”.

Tư Mã Nguyên Hiến chau mày không nói, trầm ngâm suy nghĩ, hồi lâu sau mới nói: “Huỳnh đoán là ai vậy?”.

Lưu Dụ cũng dụng thần suy tư.

Tối qua lúc trở về Quy Thiện tự, Đồ Phụng Tam sợ Nhậm Thanh Thị sẽ tiết lộ việc của y và Hầu Lượng Sinh, nên rất lo cho sự an toàn của họ Hầu, làm mọi người cũng không còn tâm trí đâu mà nghĩ chuyện khác. Đến giờ này Lưu Dụ mới nghiêm túc nghĩ lại xem tối qua Nhậm Thanh Thị đi gặp ai. Đêm qua Đồ Phụng Tam đã tận hết trách nhiệm, lập tức phái người đi Giang Lăng cảnh báo Hầu Lượng Sinh, bảo y lập tức đào vong,

Lưu Dụ nói: “Lư Tuần có thể theo sau Nhậm yêu nữ, chúng tớ rất có thể hẳn đang giám thị người này, hoặc giả đang tìm cơ hội hành thích người đó, tấu xảo lại gặp phải Nhậm yêu nữ nên mới thay đổi mục tiêu. Từ đây có thể thấy, với bản lĩnh của Lư Tuần cũng không thể tìm ra cơ hội hạ thủ, không thể không bỏ qua. Con bà nó! Người này rốt cuộc là ai nhỉ!”.

Tư Mã Nguyên Hiến hưng phấn nói: “Đúng! Con bà nó! Người này rốt cuộc là ai? Tại sao Lư Tuần cảm thấy cổ quái khi Nhậm yêu nữ đi gặp y? Từ đây có thể thấy người này và Hoàn Huyền đang đối địch, có kẻ nào có thể khiến Lư Tuần đi hành thích nhỉ?”

Lưu Dụ thoáng biến sắc, quên cả câu nói thô lỗ của Tư Mã Nguyên Hiến, tròn mắt lên nhìn gã.

Xe ngựa lúc này đã đến ngoài Lang Nha vương phủ.

Tư Mã Nguyên Hiến thấy thần tình Lưu Dụ, biết gã đã đoán ra được kẻ ấy là ai, liền khẩn trương hỏi: “Rốt cuộc là ai vậy?”.

Lưu Dụ đang định trả lời, đột nhiên thần tình biến động, tay nắm chắc Hậu bối đao sau lưng, thấp giọng nói: “Cẩn thận, có thích khách!”.

Lời còn chưa dứt, bên ngoài đã vang lên hai tiếng kêu thảm rồi tắt ngấm, kẻ đó nóc thùng xe bị người đánh vỡ tan.

Lưu Dụ vẫn chưa kịp rút đao, đành ôm lấy Tư Mã Nguyên Hiến lao ra cửa xe, lăn xuống lề đường.

“Bình!”.

Chiếc xe hai người vừa ngồi vụn gỗ bay tung tóe, nát thành từng mảnh vụn, cảnh tượng kinh người đến cực điểm.

oOo

Thương ánh mù trời rải xuống đầu Yến Phi, nhìn thì có vẻ chiều nào chiều nấy đều mang theo thập phần công lực, nhưng Yến Phi lại cảm nhận rất rõ ý đồ của Sử Cửu Ni Quy, đây chỉ là chiều số dụ địch hòng ẩn giấu sát chiêu thật sự mà thôi.

Từ khi Sử Cửu Ni Quy vùng thương công kích, chàng đã biết Sử Cửu Ni Quy chẳng những là hạng cao thủ có tư cách quyết chiến với chàng, hơn nữa còn bất chấp sinh tử, dù thế nào cũng phải cản chàng truy sát Mộ Dung Bảo cho được. Chỉ cần bất cẩn một chút để thọ thương dưới tay đối phương, thì cho dù giết chết được Sử Cửu Ni Quy, chàng cũng khó

lòng mà hoàn thành được nhiệm vụ Thác Bạt Khuê ủy thác. Huống hồ, vì phải trừ đi một đối thủ võ công cao cường như vậy, chàng không thể không hao tổn chân chuyên, làm cho cơ hội đuổi kịp Mộ Dung Bảo của chàng giảm đi đáng kể.

Nhìn ngang nhìn dọc, Sử Cửu Ni Quy đích thực đã tăng khả năng đào tẩu của Mộ Dung Bảo lên không ít.

Yến Phi hừ lạnh một tiếng, Điệp Luyến Hoa chệnh chéch chỉ vào đối thủ, như công như thủ, khiến đối phương không thể đoán biết.

Tâm niệm chuyển động, Sử Cửu Ni Quy xông lên phía trước Yến Phi chừng nửa trượng, thương ánh rợp trời bất ngờ tiêu tán, chỉ còn lại một bóng đen tựa phiến ô vân cắt thẳng tới mặt chàng.

Biến hóa này tựa như một trò ảo thuật.

Yến Phi cũng không khỏi ngậm tán thưởng, đã lâu rồi chàng không gặp một đối thủ thông minh như vậy. Con người chàng xưa nay vốn thoải mái ung dung, liền lập tức gạt chuyện giết Mộ Dung Bảo sang một bên, nếu không ắt sẽ vì chướng ngại trong tâm mà bị ảnh hưởng, nói không chừng còn lật thuyền trong mương rạch, bại dưới tay đối phương.

Điệp Luyến Hoa chém mạnh vào vành chiếc thuẫn thép của Sử Cửu Ni Quy vung tới.

“Đang!”.

Sử Cửu Ni Quy lập tức bị chấn lui, kiếm này lực đạo trầm hùng liên miên bất tuyệt như trường giang đại hải, nếu đổi lại là người khác, chắc đã không chịu nổi rồi. Nhưng Sử Cửu Ni Quy là cao thủ kiệt xuất thế hệ mới của Yên quốc, võ nghệ công lực còn cao hơn Mộ Dung Bảo, tuy ứng phó thập phần khổ sở, nhưng vẫn miễn cưỡng trụ vững được thân mình.

Nếu không phải là Yến Phi, chắc giờ này đã thừa thế truy kích, liền tiếp hạ sát thủ dồn đối phương vào chỗ chết, nhưng chàng ngay từ đầu đã biết một thuẫn này của gã chưa xuất toàn lực, vậy nên mới không đỡ được kinh lực một kiếm vừa rồi.

Quả nhiên Sử Cửu Ni Quy thu thiết thuẫn về hộ trước ngực, trường thương từ bên dưới đâm xéo lên, nhằm đúng vào Đan điền của chàng, thế nhanh tựa thiểm điện, mang theo tiếng rít gió rợn người, lực đạo cương mãnh phi thường.

Nếu chàng thừa cơ tấn công, chẳng khác nào đã đưa đầu thân thể mình lao vào đầu mũi thương. Chiêu số biến hóa nguy dị nhường này đây mới là lần đầu tiên Yến Phi gặp phải, lợi hại nhất chính là Sử Cửu Ni Quy đã để trường thương xuống dưới, rồi dùng thuẫn bài che khuất thị tuyết của chàng, lấy chân đá thương bay lên bắn vào hạ thể chàng.

Yến Phi cười gằn: “Hảo thương pháp!”.

Một cước đá ra trúng vào mũi thương.

Trường thương bị cước của chàng hất lên không, xoay tròn như bánh xe, phát ra những âm thanh vù vù trên cao bảy tám trượng.

Sử Cửu Ni Quy thấy mật kỹ bị phá, nhưng vẫn không hề nao núng, găm lớn một tiếng, thuẫn bài xoay tròn cắt thẳng tới phía trước, đồng thời cũng bạt xuất mã đao ở hông, lao theo phía sau thiết thuẫn.

Lần ném thuẫn này so với lần trước hoàn toàn khác biệt, kinh lực quán chú toàn bộ thuẫn bài, không hề bảo lưu lại chút nào, cho dù Yến Phi công lực thông thần cũng cảm thấy ngạnh tiếp là vô cùng bất trí.

Chàng đương nhiên đủ tự tin “kích hạ” chiếc thuẫn bài này, nhưng chiếc thuẫn nặng tới bảy tám chục cân, thêm vào kinh lực của Sử Cửu Ni Quy và lực xoáy, đủ khiến cánh tay chàng tê rần, khó mà đỡ được cây mã đao đang theo sát phía sau thuẫn bài kia.

Võ công kẻ này cao minh ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Yến Phi đột nhiên bốc mình lên cao, đầu ngón chân phải điểm khẽ lên trung tâm thuẫn bài, tựa như đăng vân giá vũ, trong nháy mắt đã kéo giãn khoảng cách với Sử Cửu Ni Quy ra hơn ba trượng.

Yến Phi khẽ dụng lực vào đầu ngón chân, chiếc thuẫn bên dưới chẳng những ngừng xoay chuyển, mà còn đổi chiều xoáy ngược lại, kể đó rời khỏi chân chàng, bắn về phía Sử Cửu Ni Quy đang lao tới.

Sử Cửu Ni Quy giật mình kinh hãi, vội nhảy sang một bên né tránh, tuy thoát được thuẫn bài, nhưng khí thế lên đến cực điểm cũng lập tức tiêu tán, không thể tiếp tục truy kích Yến Phi nữa.

Yến Phi lúc này đã bắn mình lên trên đầu gã, Diệp Luyện Hoa triển khai thế công lạnh lùng dứt khoát.

“Đình! Đình! Đang! Đang!”.

Tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt, Sử Cửu Ni Quy giở hết công lực toàn thân, miễn cưỡng chống đỡ.

Yến Phi lẳng không lộn nhào, hạ thân xuống đất.

“Choang!”.

Cây trường thương bị Yến Phi đá vang lúc này giờ mới rơi xuống sau lưng Sử Cửu Ni Quy, từ đây có thể thấy hai người giao thủ với tốc độ nhanh thế nào.

Sử Cửu Ni Quy bất quá mới chỉ đỡ của Yến Phi bảy tám kiếm, nhưng mồ hôi đã túa ra ướt đầm quần áo, mái tóc dài rối bù, lỗ mũi lỗ tai toàn là máu tươi toàn thân run rẩy, tựa như đã quyết chiến liên tục ba ngày ba đêm vậy.

Gã tròn mắt lên nhìn Yến Phi, tựa như không dám tin vào mắt mình, thanh âm run run nói: “Đây là công pháp gì vậy?”.

“Đang!”.

Cuối cùng gã cũng không giữ nổi mã đao, để mặc cho rơi xuống đất.

Yến Phi thâm thở dài, hy vọng truy kích Mộ Dung Bảo này coi như đã tan thành bọt nước, vì chân nguyên của chàng đã hao tổn quá độ. Chàng ngẫm vận “Tiền Môn Quyết” dung hợp trong kiếm pháp, mỗi kiếm đều đều bùng nổ trong khoảnh khắc chí hàn chí nhiệt, phạm nhân như Sử Cửu Ni Quy sao mà chịu đựng nổi? Chiêu thức của chàng gần như đã mở ra “tiểu tiền môn” trong kinh khí của Sử Cửu Ni Quy, tuy không chính thức mở Tiền môn, nhưng cũng đủ khai mở khuyết khẩu trong kinh khí của đối phương, khiến gã triệt để thảm bại rồi.

Nếu không phải vậy, chỉ e chàng vẫn còn bị đại hán hung mãnh không sợ chết này cầm chân thêm một thời gian khá lâu nữa.

Đến kiếm thứ tám, Yến Phi đã cảm thấy lực đạo đứt đoạn.

Nếu không gặp được đối thủ cao minh như Sử Cửu Ni Quy, chàng cũng khó lòng mà sáng tạo ra được Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp từ những gì lĩnh ngộ được ở Tiền môn. Ngày đó ở Ba Lăng, khi đối mặt với Lương Hồ Bang, Yến Phi đã thử nghiệm một lần, nhưng dùng vào kiếm pháp một cách thu pháp tùy tâm như lần này thì là một bước đột phá hoàn toàn mới.

Sử Cửu Ni Quy “hự” lên một tiếng, oẹ ra một búng máu tươi, ngã gục xuống đất, nhiệt lệ trào ra khóe mắt, bi thương rống lên: “Giết ta đi!”.

Yến Phi tra kiếm vào bao, ngạc nhiên nói: “Sử Cửu huynh sao lại khóc vậy?”.

Sử Cửu Ni Quy thê lương nói: “Ta không khóc vì sinh tử của bản thân, càng không rơi lệ vì bị người đánh bại, mà đau lòng vì thua mất trận này, nếu chúng ta tuân theo chỉ thị của Hoàng thượng thì đâu đến nỗi rơi vào cảnh này chứ. Động thủ đi!”.

Yến Phi điềm nhiên nói: “Về nhà đi! Chiến tranh là vậy, có thắng có bại!”.

Nói xong liền quay người bước đi.

- o O o -